

Arrest

nr. 100 511 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 april 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Armeense nationaliteit en diende op 30.09.2009 een asielaanvraag in. Op 04.08.2010 weigerde de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep op 21.10.2010 heeft verworpen.

1.2. Op 21.02.2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en op 12.10.2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van dezelfde wet. Beide aanvragen werden ongegrond verklaard, respectievelijk op 11.10.2012 en 26.07.2011.

1.3. Verzoeker diende op 22.11.2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die op 19.03.2012 onontvankelijk werd verklaard.

Aan verzoeker werd op 05.02.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 07.02.2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die op 05.04.2013 onontvankelijk verklaard werd.

Dit is de thans bestreden beslissing, die het voorwerp uitmaakt van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft op 26.03.2013 ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

(...)

O. H. nationaliteit: Armenië

(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds 26.09.2009 ononderbroken in België zou verblijven; hij er werkelijk alles aan zou gedaan hebben om zich te integreren en de taal te leren en hij thans vlekkeloos de taal zou spreken en hij ook een inburgeringstraject met goed gevolg zou hebben gevolgd en hij ter staving taalattesten en een attest van zijn inburgeringstraject voorlegt; hij een overeenkomst voor opleidingen zou gesloten hebben en hij zou voldaan hebben en hij ter staving opleidingsovereenkomsten voorlegt; hij Nederlands zou spreken en hij de taal perfect zou begrijpen; betrokkene werkwilbig zou zijn en hij inkomsten zou halen uit uitzendarbeid en hij ter staving loonstroken uitzendarbeid voorlegt; hij een stuk zou voorleggen waaruit zou blijken dat hij ernstige studies zou volgen en dat zijn onkosten zouden worden terugbetaald door de vdab en een opleidingsverantwoordelijke vdab zou attesteren dat hij zich zou integreren en op een voortreffelijke en exemplarische manier aan zijn inburgering en studie verder zou werken en hij een attest cursus dubbel boekhouden en inschrijvingsformulieren, terugbetaling onkosten en een geloofsbrief van de opleider vdab toevoegt; ook andere buurtbewoners van betrokkene zouden attesteren dat hij een sociaal netwerk zou hebben en hij dit verder zou uitbouwen en hij geloofsbriefen van buurtbewoners voorlegt en hij een arbeidskaart C aan het dossier toevoegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en hij hiervan bewijzen voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 30.09.2009, werd afgesloten op 22.10.2010 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk minder dan één jaar en een maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is of dat betrokkene gedurende een bepaalde tijd legaal in het land verbleven heeft, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zijn leven en vrijheid in Armenië in gevaar zou zijn gezien hij aldaar opgespoord zou worden wegens desertie. Hij zou tot een bijzonder kwetsbare groep vreemdelingen behoren en zou bij een gedwongen terugkeer dreigen opgesloten te worden als deserteur. Betrokkene legt een stuk aangaande opsporing wegens desertie voor.

Er dient opgemerkt te worden dat het vreemd is dat betrokkene dit element nooit eerder heeft ingeroepen, noch tijdens zijn asielaanvraag, noch tijdens zijn vorige aanvraag artikel 9bis. Bovendien kan het feit dat hij, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, zal verplicht worden om zijn legerdienst te vervullen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Armenië en geldt voor alle mannelijke burgers. Bijgevolg kan dit element dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene haalt aan dat hij in Gent zou wonen en leven, waar ook zijn zussen L. G. ("06.01.1978) en K. G. ("29.03.1975) samen met hun gezin zouden wonen. L. zou de Belgische nationaliteit hebben en zou sinds haar huwelijk in Gent samenwonen met haar echtgenoot, Dhr. M. H. ("03.05.1974) en hun kinderen Christina en Johannes. Het gezin H. –G. zou zelfbedruipend zijn, gelet op de tewerkstelling in hoofde van Dhr. H. K. zou met haar gezin van een onbeperkt verblijf genieten alhier. Betrokkene voegt de Belgische identiteitskaart, de huwelijksakte en de geboorteakte van L. toe en legt een kopie van het Armeens paspoort en de identiteitskaart voor Vreemdelingen van K. voor en voegt loonbrieven van zijn schoonbroer Dhr. H. M. toe. Betrokkene zou in België zijn familiaal leven verder wensen uit te bouwen in de nabijheid van zijn zussen en hun gezin die hier allen gevestigd zijn. Hij beroept zich op artikel 8 EVRM en roept de toepassing van artikel 40ter en artikel 10 gezinshereniging in.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet bewijst waarom de aanwezigheid van zijn zussen en hun gezin in België een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Het louter voorleggen van loonbrieven van betrokkene zijn schoonbroer bewijst niet dat betrokkene door zijn familie zou onderhouden worden en dat hij van hun afhankelijk zou zijn.

Wat betreft het aanhalen van artikel 40 ter en artikel 10, er dient opgemerkt te worden dat deze artikels niet bedoeld zijn voor zussen en dat deze artikels hier niet van toepassing zijn.

Betrokkene haalt aan dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging aanwezig

zou zijn en dat hij thans in het Rijk zou verblijven zonder een vaste bron van inkomsten en het voor hem zowel

praktisch als financieel onmogelijk zou zijn om naar zijn thuisland te reizen om er een inreisvisum te bekomen, aangezien hij deze aanvraag zou moeten doen in een derde staat namelijk de Russische Federatie. Er dient opgemerkt te worden dat dit voor alle Armeense burgers geldt, ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. (...)"

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.2.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat betreft de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.2.2.1. Verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat de bestreden maatregel haar *“Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel”* zal berokkenen *“Gezien verzoeker in het Rijk verblijft in het gezelschap van zijn beide zussen en hun echtgenoten, die allen onbeperkt verblijf in het Rijk gemeten en waarbij zijn zus L. thans zelfs de Belgische nationaliteit heeft en hij in zijn herkomstland ARMENIË geen reële familiale en sociale banden meer heeft zoals omstandig uiteengezet in de voormelde aanvraag dd. 07.02.2013 en gestaafd met bewijskrachtige stukken en aangezien verzoeker bij een gedwongen terugkeer naar zijn herkomstland ARMENIË aldaar zich minstens van zijn vrijheid zal zien worden beroofd aangezien hij aldaar wordt opgespoord wegens desertie (stuk 2 met beëdigde vertaling) dient benadrukt te worden dat verzoeker inderdaad een werkelijk en actueel belang heeft bij het vernietigen en de onmiddellijk schorsing van de bestreden beslissing, aangezien de bestreden beslissingen met dit alles in werkelijkheid geen afdoende rekening houdt.”*

3.2.2.2. De bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing houdt geen dwang- of verwijderingsmaatregel in. Verzoekende partij put haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel enkel uit de gevolgen van een repatriëring of verwijdering die aldus niet kunnen voortvloeien of afgeleid worden uit de bestreden beslissing.

3.2.2.3. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

Verzoeker toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

3.2.2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan een van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen zonder dat over de exceptie van onontvankelijkheid van de verwerende partij uitspraak moet worden gedaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

K. DECLERCK